

Bemærkninger til forordningsforslaget

Almindelige bemærkninger

1. Indledning:

Landsstyrets forslag til en ny landstingsforordning om offentlig hjælp er en præcisering og forenkling af gældende landstingsforordning nr. 10 af 1. november 1982 om hjælp fra det offentlige, ligesom der er tilføjet nye bestemmelser. Forslaget følger endvidere op på anbefalingerne fra Socialreformkommissionens betænkning fra 1997. Forslaget er endelig en del af en større reform af arbejdsmarkedsområdets ydelser, hvor det afgørende er en aktiv indsats over for de svageste arbejdsledige samtidig med, at det altid skal kunne betale sig at arbejde og få en uddannelse.

Forslaget lægger op til en styrkelse og bedre udnyttelse af de fælles og de individuelle sociale ressourcer i det grønlandske samfund og skal skabe et økonomisk sikkerhedsnet for alle personer, der opholder sig i Grønland. Forslaget indeholder endvidere tiltag, der skal sikre, at flere kommer i arbejde og fastholder en plads på arbejdsmarkedet.

Forslaget skal være med til at øge motivationen for modtageren af offentlig hjælp til at tage ansvar for sit eget liv og på sigt blive selvforsørgende. Modtageren af offentlig hjælp skal derfor udnytte og udvikle sin arbejdsevne ved at tage imod tilbud om arbejde, aktivering, uddannelse og personlig udvikling, som er realistisk for den enkelte. Modtageren af offentlig hjælp skal ud fra sine behov og forudsætninger have mulighed for indflydelse og medansvar ved tilrettelæggelsen af hjælpen.

2. Forslagets hovedpunkter:

Med forslaget udskilles de personer, der reelt står til rådighed for arbejdsmarkedet fra gruppen af personer, som på grund af personlige problemer har svært ved at fastholde en varig tilknytning til arbejdsmarkedet. Der kan både være tale om personer, der er svære at motivere til omskoling, revalidering, flexjob med videre, samt personer, der er vurderet uarbejdsdygtige på grund af tilpasningsproblemer, dårligt helbred og andet. På den måde tydeliggøres en ellers ofte overset svag gruppe i samfundet, og der kan derved sættes større fokus på aktivering og udvikling af denne gruppe.

Derudover vil midlertidigt ledige og midlertidigt uarbejdsdygtige personer efter forslaget kunne modtage offentlig hjælp til forsørgelse og til faste udgifter, selvom de ikke opfylder betingelserne for at modtage arbejdsmarkedsydelse. Det kan eksempelvis være personer, der ikke opfylder kravet om nok arbejdstimer.

Som anbefalet af Socialreformkommissionen foreslås den nuværende tredeling af offentlig hjælp fjernet, således, at der i forslaget, udover reglerne om offentlig hjælp til enkeltudgifter, kun er en type offentlig hjælp til forsørgelse og til faste udgifter. Den gældende landstingsforordning er opdelt i trangsvurderet hjælp, udvidet behovsvurderet hjælp og hjælp til særlige formål, idet man ønskede, at offentlig hjælp blev tildelt ud fra en individuel vurdering af ansøgeren i hvert enkelt tilfælde. Opdelingen virker imidlertid forvirrende og bliver af kommunalbestyrelserne ikke brugt efter hensigten. Regelsættet skaber forvirring og har ikke den ønskede effekt. Muligheden for at yde offentlig hjælp individuelt efter den enkeltes behov og livssituation foreslås videreført i forslaget, således, at offentlig hjælp fastsættes skønsmæssigt ud fra en individuel vurdering af den enkelte ansøgers forsørgelsesforpligtelser og lokale forhold.

Med forslaget videreføres et sikkerhedsnet for alle personer, der opholder sig i Grønland. Forslaget skal garantere, at der ikke er personer i Grønland, der ikke har til livets opretholdelse. Dette sikkerhedsnet gælder for alle, uanset nationalitet og opholdsgrundlag.

Med forslaget fokuseres der på aktivering og personlig udvikling af en svag gruppe i samfundet. Som noget nyt har modtageren af offentlig hjælp til forsørgelse og til faste udgifter en ret til at få udarbejdet en individuel handlingsplan, således at modtageren af offentlig hjælp fastholdes i en aktiv udvikling og arbejder for at nå nogle realistiske mål. Handlingsplanen skal indeholde vejledning med henblik på, at modtageren af offentlig hjælp kan opnå konkrete mål, der alle skal forbedre vedkommendes muligheder på arbejdsmarkedet.

Der sættes i forslaget fokus på den enkelte modtager af offentlig hjælps rettigheder og muligheder. Det er således både en pligt for kommunalbestyrelsen og en rettighed for modtagere af offentlig hjælp, at der udarbejdes en individuel handlingsplan således, at vedkommende har krav på, at der igangsættes en realistisk plan for vedkommende. Endvidere endvidere videreføres kravet om opfølgning, som skal sikre, at både kommunalbestyrelsen og modtageren af offentlig hjælp fastholdes i processen.

Der foreslås et maksimalt beløb, som den offentlige hjælp som udgangspunkt kan udgøre. Det har vist sig, at det efter de gældende regler i flere tilfælde bedre kan betale sig for folk at modtage offentlig hjælp end at arbejde. Blandt andet fordi personer på offentlig hjælp får alle deres faste udgifter betalt. Ved at fastsætte et maksimalt beløb forhindres det, at det for personer med høje faste udgifter kan betale sig at være på offentlig hjælp.

På nuværende tidspunkt er de gældende regler endvidere en hindring for, at modtagere af offentlig hjælp tager arbejde for en kortere periode eller har en mindre selvstændig indtægt. Idet vedkommende efter de gældende regler direkte fratrækkes lønindtægten i, hvad der udbetales i offentlig hjælp. Dette er der taget højde for i forslaget, idet det foreslås, at en modtager af offentlig hjælp, som har haft enkelte dage med lønindtægt, får hjælpen reduceret med enten det samme antal dage, som

der har været lønindtægt, eller med det udbetalte beløb, alt afhængig af hvad der er mest gunstigt for vedkommende.

Efter de gældende regler kan man ikke modtage offentlig hjælp til forsørgelse og til faste udgifter, hvis man ikke står til rådighed for arbejdsmarkedet. For at motivere modtagere af offentlig hjælp til at søge uddannelse eller komme i beskæftigelse foreslås det, at offentlig hjælp ikke bortfalder ved deltagelse i kurser af kortere varighed, behandlingsophold eller ved deltagelse i enkeltfagsundervisning. Det gør det for eksempel muligt, at en modtager af offentlig hjælp kan modtage hjælp til behandling af misbrugsproblemer.

Det foreslås endvidere, at kommunalbestyrelsen kan bevilge engangshjælp til dækning af rejseudgifter i tilfælde af en nær pårørendes død og begravelse.

Der følges i forslaget op på Socialreformkommissionens anbefalinger om, at det foreslås præciseret, hvornår hjælpen skal tilbagebetales, og hvornår hjælpen kan ydes mod tilbagebetalingspligt.

3. Økonomiske og administrative konsekvenser for det offentlige:

Økonomiske konsekvenser

Forslaget vil give modtageren af offentlig hjælp et incitament til at forbedre sine jobmuligheder ved at deltage i eksempelvis opkvalificerende kurser, ligesom handlingsplanen vil være et redskab til at yde en målrettet indsats overfor den enkelte modtager af offentlig hjælps fremtidige beskæftigelsesmuligheder.

Der er i forslaget en større grad af fleksibilitet for hvad modtageren af offentlig hjælp kan lave samtidig med at vedkommende modtager offentlig hjælp til forsørgelse og til faste udgifter, hvor hensigten er at bevare eller opnå en tilknytning til arbejdsmarkedet. De økonomiske konsekvenser forventes således på længere sigt at være positive for kommunerne, da det forventes, at gruppen af modtagere af langvarig passiv forsørgelse vil blive reduceret.

I den gældende forordning, er der ikke fastsat en maksimal grænse for, hvad den samlede offentlige hjælp kan udgøre. Dette har i praksis givet incitamentsproblemer, da det i princippet er muligt at yde en samlet hjælp på mere end, hvad en modtager af offentlig hjælp kan tjene ved normal beskæftigelse.

I forslaget er der, som udgangspunkt, fastsat en maksimal grænse, så den offentlige hjælp maksimalt kan udgøre 65% af mindstelønnen for en ikke-faglært lønmodtager efter overenskomsten mellem SIK og Landsstyret. Princippet om, at størrelsen på offentlig hjælp fastsættes individuelt i hvert enkelt tilfælde, hvor der tages hensyn til ansøgerens forsørgelsesforpligtigelse, faste udgifter, hidtidige levestandard og lokale forhold, er ikke ændret i forslaget til ny forordning. Fastsættelse af et maksimumbeløb vil, som udgangspunkt, medføre positive økonomiske konsekvenser for kommunerne, da det kun i undtagelsestilfælde vil være muligt at yde en samlet

hjælp på mere end 65% af mindstelønnen for en ikke-faglært lønmodtager efter overenskomsten mellem SIK og Landsstyret.

Den maksimale sats, der danner udgangspunktet, er 65% af mindstelønnen for en ikke-faglært lønmodtager efter overenskomsten mellem SIK og Landsstyret. Dette vil give modtageren af offentlig hjælp et incitament til at komme i beskæftigelse, men samtidig sikre modtageren af offentlig hjælp en tålelig levestandard.

Administrative konsekvenser

Overordnet forventes administrationen af forslaget til forordning om offentlig hjælp at være den samme som for den gældende forordning.

Administrationen forventes lettere at overskue, da der i forslaget kun er en form for offentlig hjælp til forsørgelse samt hjælp i særlige tilfælde. Dette er i modsætning til den gældende forordning, hvor der er to typer af offentlig hjælp til forsørgelse samt hjælp til enkeltudgifter.

I forbindelse med ansøgning om offentlig hjælp til forsørgelse og til faste udgifter foretages en visitering af ansøgeren. Formålet med visiteringen er at placere ansøgeren enten som modtager af offentlig hjælp, arbejdsmarkedsydelse eller anden relevant ydelse. Kommunalbestyrelsen har også efter de gældende regler en forpligtelse til at vurdere, om ansøgeren skal modtage offentlig hjælp eller hjælp efter andre regelsæt.

I den gældende forordning er kommunalbestyrelsen forpligtet til at rådgive modtagere af offentlig hjælp og hjælpe med aktivering. Denne forpligtelse er tydeliggjort og præciseret i forslaget. Således er det præciseret, at modtageren af offentlig hjælp til forsørgelse og til faste udgifter har en ret til at få udarbejdet en individuel handlingsplan. Der er endvidere en automatisk opfølgning på handlingsplanen efter behov. I den gældende regelsæt er kommunalbestyrelsen forpligtet til efter 3 måneder at følge op på den offentlige hjælp. Der stilles ikke nærmere krav til omfanget af kommunalbestyrelsens opfølgning på handlingsplanen.

Eftersom der primært er tale om en tydeliggørelse og konkretisering af de gældende regler om opfølgning, så medfører forslaget ikke administrative konsekvenser for det offentlige.

Administrationen af forslaget forventes således ikke at være mere omfattende end af den gældende forordning. Dermed forventes forslaget ikke at medføre øgede udgifter til administration for kommunerne.

Forslaget forventes at være lettere at administrere end den gældende landstingsforordning.

4. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet:

Forslaget har ikke økonomiske eller administrative konsekvenser for erhvervslivet.

5. Miljø- og naturmæssige konsekvenser:

Forslaget har ikke miljø- og naturmæssige konsekvenser.

6. Administrative konsekvenser for borgerne:

Forslaget har ikke administrative konsekvenser for borgerne. Forslaget forventes, at være lettere at overskue for borgerne.

7. Forholdet til Rigsfællesskabet og selvstyre:

Forslaget har ikke konsekvenser for Rigsfællesskabet og selvstyre.

8. Høring af myndigheder og organisationer:

Forslag til landstingsforordning om offentlig hjælp har været i høring to gange hos følgende myndigheder og organisationer: KANUKOKA, SIK, Grønlands Arbejdsgiverforening (GA), AK, IMAK, ILIK, PIP, KNAPK, Skattedirektoratet, Administrationsdirektoratet, Sundhedsdirektoratet, KIIP, Direktoratet for Erhverv, Landbrug og Arbejdsmarked, Direktoratet for Fiskeri og Fangst samt Økonomidirektoratet.

Følgende myndigheder og organisationer har afgivet et høringssvar: KANUKOKA, SIK, GA, AK, IMAK, ILIK, PIP, Skattedirektoratet, Sundhedsdirektoratet, KIIP, Direktoratet for Erhverv, Landbrug og Arbejdsmarked, Direktoratet for Fiskeri og Fangst samt Økonomidirektoratet.

Direktoratet har anført sine bemærkninger til høringssvarene umiddelbart efter med kursiv.

Høringssvar fra 1. høring:

KANUKOKA mener, at forordningsforslaget vil få økonomiske og administrative konsekvenser for kommunerne.

Familiedirektoratet har efterfølgende ændret i sine bemærkninger vedrørende de økonomiske og administrative konsekvenser.

KANUKOKA påpeger, at høringsfristen ikke har en tilfredsstillende længde, samt at høringsperioden er sammenfaldende med sommerferien for kommunerne.

Familiedirektoratet beklager den korte høringsfrist.

KANUKOKA giver udtryk for praktiske problemer i forbindelse med overgangen fra en forudbetalt til en bagudbetalt offentlig hjælp.

Familiedirektoratet har efterfølgende ændret udbetalingsmåden til at være forudbetalt.

KANUKOKA ønsker afklaring af, i hvilke tilfælde der ifølge forordningsforslaget kan udbetales offentlig hjælp til betaling af begravelsesudgifter.

Familiedirektoratet har uddybet sine bemærkninger hertil.

Indførelsen af individuelle handleplaner i forbindelse med offentlig hjælp ses af KANUKOKA som et positivt tiltag. I kommuner med mangel på faglært arbejdskraft eller arbejdskraft generelt mener KANUKOKA dog ikke, at det er realistisk, at man kan følge op på handleplanerne indenfor forslagens foreslåede frist på tre måneder.

Familiedirektoratet har fjernet tre måneders fristen for opfølgning, således at Kommunalbestyrelsen skal revurdere og justere handlingsplanen efter behov.

KANUKOKA har endvidere fremsendt de enkelte kommuners kommentarer til forordningsforslaget.

Der er flere af de enkelte kommuner, som frygter en udnyttelse af muligheden for efter § 23 i det tidligere forslag at få offentlig hjælp til hjemtransport til Grønland. Kommunerne mener, at det er vedkommendes eget problem, hvis de rejser ud af landet uden penge nok til returrejsen.

Bestemmelsen er efterfølgende fjernet fra forordningsforslaget.

Flere kommuner giver også udtryk for, at der kan opstå problemer i forbindelse med en udbetaling af offentlig hjælp for maksimalt 14 dage af gangen. Problemer kan opstå i forbindelse med udbetaling af offentlig hjælp til faste udgifter, som oftest er udregnet per måned og ikke 14 dage. Der bliver derfor givet udtryk for, at der ønskes en mulighed for udbetaling af offentlig hjælp for en periode af 1 måned af gangen i stedet for de foreslåede 14 dage.

Familiedirektoratet har efterfølgende ændret forslaget, således at der er mulighed for at udbetale offentlig hjælp til forsørgelse og til faste udgifter for en længere periode end 14 dage.

I forbindelse med offentlig hjælp til fangere og fiskere mener kommunerne, at der kan opstå problemer, da forordningen nævner en "social begivenhed" som betingelse for udbetaling af offentlig hjælp.

Familiedirektoratet skal bemærke, at fangere og fiskere kan modtage offentlig hjælp til forsørgelse og til faste udgifter på lige fod med andre erhvervsgrupper, og at de skal opfylde de samme betingelser for at modtage offentlig hjælp.

I forbindelse med en eventuel indførelse af skattepligt for offentlig hjælp påpeges det, at skattepligtig offentlig hjælp skal medregnes ved ydelse af børnetilskud og boligsikring. Dette sker ikke som gældende regler er udformet. Indførelsen af skattepligt for offentlig hjælp vil således bevirke, at modtagere af offentlig hjælp ikke længere vil være bedre stillet end lønmodtagere med samme indkomst i forbindelse med udregningen af børnetilskud og boligsikring.

Offentlig hjælp indgår efter de gældende regler allerede i den skattepligtige indkomst. Det er netop ikke meningen, at modtagere af offentlig hjælp skal stilles bedre end lønmodtagere med samme indkomst.

Kommunerne anfører, at man ved tildeling af en lavere offentlig hjælp, kan forvente en stigning i udgifterne til hjælpeforanstaltninger i forhold til børn og unge for at forhindre, at levestandarden i børnefamilierne skal falde til et niveau, hvor børnenes tarv ikke kan tilgodeses.

Familiedirektoratet har ændret forslaget, således at børnenes tarv altid er det vigtigste ved beregning af den offentlige hjælp.

Kommunerne efterlyser en digitalt baseret formular for udarbejdelse af individuelle handleplaner. Formularen ønskes udarbejdet fra centralt hold for at minimere det forventede ekstra arbejde i kommunerne med de individuelle handleplaner.

Familiedirektoratet samarbejder med Erhvervsdirektoratet om udarbejdelse af digitalt baserede handleplaner.

En kommune efterlyser en definition af begrebet "arbejdsmarkedsydelse", som det er anvendt i forordningsforslagets § 4 og § 10.

Arbejdsmarkedsydelse er ny betegnelse for den gældende takstmæssige hjælp i den nyligt vedtagne landstingsforordning om arbejdsmarkedsydelse.

Der udtrykkes bekymring for, om det er intentionen at afskære udgifter som for eksempel husleje og betaling for daginstitution fra at være dækket af offentlig hjælp,

idet udgifter som disse ofte vil være påtaget, imens modtageren af offentlig hjælp mener sig økonomisk i stand til at klare dem. Udgifterne løber ofte over en længere periode, indenfor hvilken borgeren kan miste sin faste indtægt og dermed komme i en situation, hvor personen ikke kan betale for udgifterne.

Bemærkningerne er delvist indarbejdet i forslaget.

Der gives udtryk for et ønske om, at det bliver muligt for forvaltningen at udbetale offentlig hjælp til en bankkonto i alle tilfælde.

Bemærkningerne er delvist indarbejdet, da det er tilføjet i bestemmelsen, at der også kan ske udbetaling til en bankkonto eller lignende. Kommunerne gives dog ikke mulighed for at stille krav om, at modtagere af offentlig hjælp skal have en bankkonto.

Kommunerne er ikke ubetinget positive overfor forordningsforslagets regel om, at offentlig hjælp til faste udgifter skal forsøges udbetalt kontant til modtageren. Kommunerne frygter, at dette vil medføre en forøgelse af udgifterne til offentlig hjælp.

Familiedirektoratet har fastholdt forslagens hovedregel om, at offentlig hjælp skal udbetales direkte til modtageren af offentlig hjælp til forsørgelse og til faste udgifter, da direktoratet mener, at den enkelte modtager derved lærer at tage ansvar for eget liv og økonomi.

Der stilles spørgsmålstegn ved, om det er nok, at det enkelte individ opfylder kriterierne efter § 19 og § 20 eller det er den samlede familie, der skal anvendes som målestok. Der efterlyses en tydeliggørelse af reglerne i forordningsforslaget.

Forholdet er uddybet i bemærkningerne.

Økonomidirektoratet og Direktoratet for Erhverv, Landbrug og Arbejdsmarked (herefter direktoraterne) har afleveret et samlet høringssvar.

Direktoraterne ønsker tilføjet, at det også altid skal kunne betale sig at tage en uddannelse.

Bemærkningerne er indarbejdet i forordningsforslaget.

Direktoraterne efterlyser samarbejde med Familiedirektoratet vedrørende sammenhængen mellem forordningsforslaget om offentlig hjælp og forordningen om arbejdsmarkedsydelse.

Familiedirektoratet samarbejder med Erhvervsdirektoratet om koordinering af forslag til landstingsforordning om offentlig hjælp og forslag til landstingsforordning om arbejdsmarkedsydelse. (Landstingsforordning om arbejdsmarkedsydelse er imellem tiden blevet vedtaget på Landstingets Efterårssamling 2006)

Desuden ønsker direktoraterne en administrativ og økonomisk konsekvensvurdering af de nye bestemmelser, som indføres med forordningsforslaget.

Familiedirektoratet har i samarbejde med KANUKOKA uddybet de økonomiske og administrative konsekvensberegninger.

Direktoraterne kritiserer, at der indføres mulighed for at modtagere af offentlig hjælp kan oppebære biindtægter (forslagets §13) ved siden af offentlig hjælp. Det er ikke direktoraternes holdning, at offentlig hjælp skal koncentrere sig om personer, som stadig har tilknytning til arbejdsmarkedet.

Personer med en vis tilknytning til arbejdsmarkedet vil også være omfattet af reglerne om offentlig hjælp, da personer der er arbejdsløse i en længere periode end efter reglerne i landstingsforordning om arbejdsmarkedsydelse vil modtage offentlig hjælp. Det er også hensigtsmæssigt, at modtagere af offentlig hjælp har incitament til at søge arbejde.

Direktoraterne udtrykker bekymring for, at kontant udbetaling af offentlig hjælp vil medføre øgede omkostninger som en følge af, at modtageren ikke kan disponere rigtigt over pengene og som en følge heraf ikke betaler sine regninger.

Det fremgår af forslaget, at hvis særlige forhold gør sig gældende, kan offentlig hjælp til forsørgelse og til faste udgifter udbetales som naturalhjælp eller direkte til regningsudskriver jf. § 16, stk. 2. Familiedirektoratet ønsker med forslaget om udbetaling af den offentlige hjælp til modtageren, at modtageren af offentlig hjælp skal lære at tage ansvar for eget liv og økonomi.

Direktoraterne mener, at det vil være logisk, hvis borgeren henvender sig i de nye Vejlednings- og introduktionscentre for at modtage offentlig hjælp. Ved denne fremgangsmåde kan man placere ansøgeren som modtager af offentlig hjælp eller

arbejdsmarkedsydelse allerede ved første henvendelse. Direktoratene mener, at denne ordning bør fremgå af forordningsteksten.

Forslaget er ikke indarbejdet, da ansøgere om offentlig hjælp også bør have mulighed for at rette henvendelse direkte til socialforvaltningen.

Det er direktoraternes opfattelse, at handleplanens indhold er reguleret i forordningen vedrørende revalidering. Handleplanens indhold bør derfor ikke også reguleres i forordningen om offentlig hjælp.

Både personer, der er ledige i kortere eller længere tid, og som ikke skal revalideres, skal aktiveres og har derfor behov for en handleplan. Handleplanen, der omtales i forslaget, er ikke den samme som handleplaner vedrørende revalidering.

Direktoraterne savner en bestemmelse om, at en udarbejdet handleplan kan videresendes til en anden forvaltning, således at handleplanen følger en modtager af offentlig hjælp, som overgår til eksempelvis arbejdsmarkedsydelse eller revalideringsydelse.

Forslaget er indarbejdet i forordningsforslaget.

GA ønsker en omformulering af § 6, stk. 1, nr. 1, idet GA er af den opfattelse, at offentlig hjælp netop er tiltænkt som hjælp i en midlertidig overgangsperiode.

Forslaget er indarbejdet i forordningsforslaget.

GA mener, at det bør fremgå af bestemmelsen i § 7, at der skal være tale om midlertidig uarbejdsdygtighed, idet modtageren ellers bør overgå til førtidspension eller revalidering.

Forslaget er ikke indarbejdet, da hensigten med forordningsforslaget netop er at få aktiveret nogle af de langtidsledige, som på grund af tilpasningsproblemer og dårligt helbred ikke står til rådighed for arbejdsmarkedet. Det er meningen, at denne gruppe skal forsøges aktiveret og ikke blot revalideret.

Kriterierne for, om der skal tildeles offentlig hjælp eller arbejdsmarkedsydelse, bør fremstå klarere. GA forventer, at der opstilles klare retningslinier for, i hvilke tilfælde der skal tildeles henholdsvis offentlig hjælp eller arbejdsmarkedsydelse.

Forslaget er ikke indarbejdet, da det ikke vurderes at være et problem at fastslå, hvornår en person skal modtage arbejdsmarkedsydelse henholdsvis offentlig hjælp. Offentlig hjælp er altid sekundær i forhold til arbejdsmarkedsydelse.

SIK efterlyser konkrete frister for, hvor hurtigt efter borgerens første henvendelse der skal være ydet hjælp i form af handleplan og rådgivning.

Forslaget er ikke indarbejdet, da det vurderes at være uhensigtsmæssigt at fastsætte frister, som kommunerne ikke har mulighed for at overholde. Det følger af god sagsbehandlingsskik, at modtagere af offentlig hjælp skal ydes rådgivning og have udarbejdet en handleplan hurtigst muligt.

Høringssvar fra 2. høring:

KANUKOKA kan ikke se, at kommunernes bemærkninger fra første høring er indarbejdet.

Der henvises til ovenstående.

Det maksimale beløb er ændret fra 85% til 65%. KANUKOKA savner en begrundelse for valget af 65%.

Der henvises til uddybningen af de økonomiske konsekvensberegninger.

Det foreslås, at kommunalbestyrelsen kan beslutte, om offentlig hjælp til forsørgelse og til faste udgifter skal udbetales månedsvis eller hver 14. dag.

Forslaget er delvist indarbejdet i forslaget for så vidt angår offentlig hjælp til betaling af faste udgifter, hvor man kan vælge at udbetale, når udgiften forfalder. Familiedirektoratet finder det derimod ikke hensigtsmæssigt, at offentlig hjælp til forsørgelse, som udbetales til modtageren, udbetales for en længere periode end 14 dage ad gangen.

KANUKOKA er utilfreds med, at der skal ske opfølgning hver 3. måned.

Forslaget er indarbejdet i forordningsforslaget.

For så vidt angår begravelsesudgifter efterlyser KANUKOKA en afklaring på ansvarsplaceringen mellem Familiedirektoratet og Sundhedsdirektoratet.

Bestemmelsen om hjælp til dækning af udgifter ved kistetransport er fjernet fra forslaget.

KANUKOKA ønsker det endvidere præciseret, at udbetalt offentlig hjælp kan fratrækkes i forbindelse med en senere tilkendelse af førtidspension.

Præciseringen er indarbejdet i forordningsforslaget.

KANUKOKA efterlyser en vejledning om offentlig hjælp.

Der vil blive udarbejdet en bekendtgørelse, vejledning og afholdt kurser for kommunerne i forbindelse med ikrafttrædelse af forordningen.

KANUKOKA har beregnet kommunernes ekstraudgifter i forbindelse med udarbejdelse af handlingsplaner jf. § 10 til 3 mio. kr. KANUKOKA regner med, at 8.500 personer efter forslaget vil have krav på en handlingsplan. Med et forbrug på 2 timer per handlingsplan, vil der være behov for 10 fuldtidsstillinger på årsbasis.

Familiedirektoratet er uenig i KANUKOKA's økonomiske beregninger, da det i forvejen følger af god sagsbehandlingsskik, at kommunerne løbende forholder sig til den enkelte modtager af offentlig hjælps forhold, og herunder hele tiden arbejder aktivt hen imod at få vedkommende i beskæftigelse. Heller ikke den gældende forordning om offentlig hjælp er beregnet til passiv forsørgelse. En handlingsplan skal tage udgangspunkt i den ydede rådgivning og skal efter behov indeholde relevant vejledning. Kommunalbestyrelsen er allerede efter gældende forordning forpligtet til at yde råd og vejledning, ligesom kommunalbestyrelsen skal følge op på den ydede offentlig hjælp hver 3. måned. Endvidere vil langt hovedparten af modtagerne af offentlig hjælp allerede havde fået udarbejdet en handlingsplan første gang, de ansøger om offentlig hjælp. Størsteparten af modtagere af offentlig hjælp har først modtaget arbejdsmarkedsydelse, hvor udarbejdelse af handlingsplan er en ret for den enkelte. En del vil have afsluttet studier, som også først har været omkring Piareersarfik og fået udarbejdet en handlingsplan. Endvidere er der ved at blive udarbejdet et elektronisk system, som i betydelig grad vil lette arbejde med at udarbejde handlingsplaner. Familiedirektoratet er af den holdning, at kommunerne kun får minimale ekstraudgifter forbundet med udarbejdelse af handlingsplaner. Udgifter som allerede er dækket gennem bevillingerne til Piareersarfik.

SIK efterlyser sammen med IMAK, at der indsættes en minimumsgrænse for størrelsen på den offentlig hjælp.

Forslaget er ikke indarbejdet. Forslaget ønsker at præcisere, at en modtager af offentlig hjælp netop ikke skal have mulighed for at have store faste udgifter, som betales af det offentlige. Det skal samtidig præciseres, at der er tale om en hovedregel, og at der ved behov kan udbetales et højere beløb i offentlig hjælp.

SIK efterlyser en uddybning af begrebet en "social begivenhed".

Begrebet er uddybet i bemærkningerne.

SIK ønsker en tidsfrist for, hvornår en modtager af offentlig hjælp skal have modtaget rådgivning.

Forslaget er af praktiske grunde ikke indarbejdet. Det skal dog bemærkes, at god sagsbehandling vil betyde, at en modtager af offentlig hjælp har krav på rådgivning ved første henvendelse eller hurtigst muligt derefter.

SIK ønsker endvidere en tidsfrist for, hvornår der skal være udarbejdet en handleplan.

Forslaget er af praktiske grunde ikke indarbejdet, da man ikke ønsker en tidsfrist, som kommunerne ikke har mulighed for at overholde.

SIK vil gerne have, at der stilles krav om, at modtageren af offentlig hjælp skal inddrages i forbindelse med opfølgning.

Forslaget er af praktiske grunde ikke indarbejdet, da det følger af god sagsbehandlingsskik, at modtageren af offentlig hjælp inddrages i udarbejdelsen af handlingsplanen.

SIK bemærker, at udbetaling af den offentlige hjælp i naturalier ikke får folk til at tage ansvar for deres liv.

Gældende praksis ønskes opretholdt, da det anses for væsentligt, at der kan ske udbetaling i naturalier, således at det sikres, at der købes mad med mere for den ydede hjælp.

Der mangler en definition af kortere varighed.

Forslaget er indarbejdet i forordningsforslaget.

SIK bemærker, at offentlig hjælp til forsørgelse og til faste udgifter skal udbetales fra 1. arbejdsløshedsdag, også selvom det ikke er sammenfaldende med henvendelsesdagen.

Der kan først udbetales offentlig hjælp fra henvendelsesdagen, da det ikke er hensigtsmæssigt at skulle beregne med tilbagevirkende kraft. En modtager af offentlig hjælp må selv have en interesse i straks at rette henvendelse til kommunalbestyrelsen.

SIK bemærker, at der bør ske en præcisering af særlige forhold i § 12, stk. 4, og tilbagebetalingskravene i § 26.

Præciseringen er indarbejdet i forordningsforslaget.

SIK bemærker endvidere, at det er uhensigtsmæssigt, at tilpasning af bekendtgørelser ikke følger ikrafttrædelse af landstingsforordningen.

Der vil blive udarbejdet bekendtgørelse og vejledning, som træder i kraft samtidig med landstingsforordningen.

GA mener, at der bør indsættes regler om rådighedspligt i forslaget.

Forslaget er tydeliggjort i forordningsforslagets § 7, stk. 1, nr. 1.

GA anbefaler, at offentlig hjælp kan bibeholdes ved deltagelse i kurser af kortere varighed.

Det er netop hensigten med § 14, at en sådan mulighed fastsættes.

IMAK har efterlyst en præcisering af § 17, stk. 2, så barnets behov er det afgørende.

Præciseringen er indarbejdet i forordningsforslaget.

IMAK ønsker endvidere en afklaring af, hvordan en foreslået børneopsparring fra Landsstyret vil have indflydelse på § 18.

En børneopsparring tilhører barnet, og skal derfor ikke medregnes i modtageren af offentlig hjælps formue.

Økonomidirektoratet finder ikke at de administrative og økonomiske konsekvenser er tilstrækkeligt belyst.

Familiedirektoratet har i samarbejde med KANUKOKA uddybet de økonomiske og administrative konsekvensberegninger.

Skattedirektoratet anbefaler, at § 27 om inddrivelse slettes, da den ellers vil være i modstrid med landstingslov nr. 3 af 2. maj 1996 om inddrivelse og forebyggelse af restancer til det offentlige.

Forslaget er indarbejdet i forordningsforslaget.

Direktoratet for Erhverv, Landbrug og Arbejdsmarked spørger til, om offentlig hjælp ved akut trang kan udbetales i forbindelse med en arbejdsskade.

Der kan udbetales offentlig hjælp ved akut trang. Da en arbejdsskade vel må medføre sygdom, vil også arbejdsskade være dækket af § 6.

Direktoratet foreslår en præcisering af § 8 om visitering, således at også andre ydelser er omfattet, henholdsvis af § 10 om handlingsplaner.

Forslagene er indarbejdet i forordningsforslaget.

Direktoratet efterspørger endvidere en bestemmelse om, at handlingsplaner kan videresendes til anden forvaltning.

Forslaget er indarbejdet i forordningsforslaget.

Direktoratet for Fiskeri og Fangst efterspørger flere eksempler til § 13.

Forslaget er indarbejdet i forordningsforslaget.

Bemærkninger til forordningsforslagets enkelte bestemmelser

Til § 1

Forslaget skal sikre et økonomisk sikkerhedsnet for alle uanset nationalitet, som opholder sig i kortere eller længere tid i Grønland, og som ikke på anden måde kan klare sig selv økonomisk. Det er ikke et krav, at man har fast bopæl i Grønland. Forslaget omfatter også personer, som er på rejse i Grønland.

Offentlig hjælp betegner alle typer af hjælp, der ydes ifølge landstingsforordning om offentlig hjælp. Det gælder således både hjælp ved akut trang, offentlig hjælp til forsørgelse og til faste udgifter samt offentlig hjælp i særlige tilfælde.

Hjælp ved akut trang ydes i de tilfælde, hvor en person med ophold i Grønland, ikke er i stand til at skaffe sig og sin familie det nødvendige til livets ophold jf. § 6. Offentlig hjælp til forsørgelse og til faste udgifter er en offentlig ydelse, der går i stedet for en lønindtægt jf. § 7. Der kan endvidere ydes offentlig hjælp til enkeltstående udgifter i særlig tilfælde jf. kapitel 6.

Til § 2

Til stk. 1

Bestemmelsen svarer til § 3 i den gældende forordning.

Bestemmelsen fastslår ægtefællers gensidige forsørgelsespligt.

Forsørgelsesforpligtigelsen følger af § 2 i lov om ægteskabets retsvirkninger. For personer, der har indgået registreret partnerskab følger forsørgelsespligten af § 3 i anordning om ikrafttræden for Grønland af lov om registreret partnerskab.

Ved beregning af hjælp, jf. forslagens § 12, til ægtefæller, skal begge ægtefællers økonomiske forhold indgå i udregningen af størrelsen på den offentlige hjælp, der udbetales til forsørgelse og til faste udgifter. Personer, der ifølge lov om ægteskabets retsvirkninger, er forpligtet til at forsørge hinanden, vil også være forpligtet til at forsørge hinanden i forhold til landstingsforordning om offentlig hjælp, og ægtefællens indtægt vil således skulle medregnes ved fastsættelse af størrelsen på

offentlig hjælp til forsørgelse og til faste udgifter. Dette gælder uanset om personerne ikke længere bor sammen.

Forsørgelsesforpligtelsen for ens børn under 18 år følger af §§ 13 og 14 i lov om børns retsstilling.

Til stk. 2

Forsørgelsesforpligtelsen over for en ægtefælle kan tidligst ophøre ved bevilling eller dom af separation, indtil da består ægteskabet.

Til stk. 3

Når forsørgelsespligten over for et barn ophører, betyder det, at kommunalbestyrelsen ikke skal tage hensyn til forældrenes økonomiske forhold ved tildeling og beregning af hjælp til barnet. Forældrenes pligt til at forsørge barnet genopstår, hvis barnet ikke længere har ansvar for at forsørge en ægtefælle eller et barn.

Til § 3

Bestemmelsen svarer til § 1 i den gældende forordning.

Bestemmelsen fastslår, at alle der opholder sig i Grønland har ret til at modtage offentlig hjælp ved akut trang, såfremt den pågældende ikke er i stand til at skaffe sig og sin familie det nødvendige til livets ophold.

Ved akut trang forstås en situation, som ikke har kunnet forudses, og hvor vedkommende står i en situation, hvor familien uden hjælp risikerer at sulte, og/eller ikke have et sted at bo eller på anden måde risikerer at lide nød.

Til § 4

Bestemmelsen svarer til § 2 i den gældende forordning.

Til stk. 1

For at modtage offentlig hjælp til forsørgelse og til faste udgifter samt til hjælp i særlige tilfælde, som beskrevet i kapitel 6, skal vedkommende have fast bopæl og folkeregisteradresse i Grønland. Ved fast bopæl forstås det sted, hvor man regelmæssigt sover, når man ikke er midlertidigt fraværende på grund af ferie, forretningsrejse, sygdom eller lignende, og hvor man har sine ejendele.

Vedkommende skal endvidere enten være dansk statsborger, eller være gift med eller senest have været gift med en dansk statsborger eller være omfattet af en international aftale, der giver ret til hjælp til forsørgelse og til faste udgifter.

Personer, som ikke er danske statsborgere, ikke senest har været gift med en dansk statsborger eller ikke er omfattet af internationale aftaler, kan ikke modtage offentlig

hjælp til forsørgelse og til faste udgifter, samt til hjælp i særlige tilfælde. Personer, der ikke har dansk statsborgerskab og ikke opfylder de nævnte betingelser i stk. 1, vil ikke kunne modtage offentlig hjælp til forsørgelse og til faste udgifter samt hjælp i særlige tilfælde.

Som offentlig hjælp til forsørgelse og til faste udgifter anses offentlig hjælp, der ydes i stedet for en manglende lønindtægt, og som går udover den akutte hjælp. Offentlig hjælp er altid ment som en midlertidig ydelse.

Til stk. 2

Der kan ikke ydes offentlig hjælp såfremt vedkommendes behov kan dækkes gennem andre ydelser. Det gælder alle typer af både private og offentlige indtægter, som en modtager af offentlig hjælp måtte have. Private og offentlige indtægter kan eksempelvis være arv, lønindkomst, offentlig pension, revalideringsydelse, uddannelsesstøtte, arbejdsmarkedsydelse eller lignende.

Til § 5

Til stk. 1

Ansøgning skal indgives til kommunalbestyrelsen i ansøgerens bopælskommune. Ansøger skal også efter gældende praksis indgive ansøgning til kommunalbestyrelsen i sin bopælskommune, men det fremgår nu af forslaget. Ansøgning kan indgives mundtligt eller skriftligt, alt efter hvad ansøgeren foretrækker.

Til stk. 2

Ansøgning om akut hjælp indgives til kommunalbestyrelsen i den kommune, hvor pågældende opholder sig. Ansøgning kan indgives mundtligt eller skriftligt alt efter hvad ansøgeren foretrækker.

Til § 6

Til nr. 1 og 2

Det er en betingelse for at modtage offentlig hjælp ved akut trang, at vedkommende blandt andet har været ude for en social begivenhed. Det er således ikke længere tilstrækkeligt, at vedkommende ikke har været i stand til at administrere en skiftende indtægt.

Ved bedømmelsen af om ansøgeren har været udsat for en social begivenhed, er det afgørende, at der er tale om en ændring af ansøgerens levevilkår, og at ændringen er årsag til, at ansøgeren ikke længere kan forsørge sig selv og eventuel familie.

Der er i bestemmelsen indsat eksempler på typiske ændringer, det vil sige sygdom, barsel, ledighed og samlivsophør. Da offentlig hjælp ved akut trang er underste sikkerhedsnet, vil en opregning imidlertid ikke være udtømmende. Det vil sige, at der stadig vil være en række tilfælde, hvor der må foretages en individuel

bedømmelse af sagens faktiske omstændigheder. Eksempelvis vil der efter omstændigheder kunne ydes offentlig hjælp til familien til en anstaltsanbragt. Der kan endvidere udbetales offentlig hjælp ved arbejdsskade, da en arbejdsskade vil medføre sygdom, som er omfattet af § 6.

Kommunalbestyrelsen skal foretage en samlet individuel bedømmelse af ansøgerens forhold for at se, om ændringen i ansøgerens personlige forhold kan begrunde hjælp. Det er afgørende, at den sociale begivenhed påvirker ansøgerens forsørgelsesforhold, således at ansøgeren herefter er afskåret fra at skaffe det nødvendige til sit eget og familiens underhold.

Det er ligeledes en betingelse, at ansøgeren ikke har haft mulighed for at betale sine og familiens nødvendige og faste udgifter til forsørgelse ved andre midler. Hjælpen er subsidieret i forhold til andre private og offentlige forsørgelsesmuligheder.

Med nødvendige og faste udgifter menes udgifter til et sted at bo, mad, varme, el, tøj og andre helt basale behov.

Både uforudsete ændringer og ændringer, der kan forudses, kan berettige til offentlig hjælp.

Ændringer, der ikke medfører en forringelse af ansøgerens mulighed for at klare sig selv og sin familie, kan ikke udløse ret til hjælp. Eksempelvis vil en lønmodtager med ret til fuld løn under sygdom ikke være berettiget til offentlig hjælp til forsørgelse og til faste udgifter, da sygdommen ikke bevirker en ændring i den pågældendes mulighed for at forsørge sig selv.

Personer i erhverv, hvor indtægterne kan være svingende, vil som hovedregel heller ikke være berettiget til hjælp. Der vil være en række situationer, der ikke kan betegnes som ændringer, eksempelvis kan stigning i faste udgifter ikke begrunde hjælp.

Det, at en person gifter sig, er heller ikke en ændring, der udløser en ret til hjælp. Ved ægteskabet får man pligt til at forsørge den anden ægtefælle, og pligten er gensidig. Det afgørende er, om den pågældende inden ægteskabets indgåelse er berettiget til hjælp, eller om der i forbindelse med indgåelsen af ægteskabet er sket andre ændringer, som betyder, at den pågældende er berettiget til hjælp.

Til § 7

Til stk. 1

Bestemmelsen fastsætter de betingelser, der udover betingelserne i forslaget § 6, skal opfyldes for at modtage offentlig hjælp til forsørgelse og til faste udgifter samt til enkeltudgifter. Det er en betingelse, at en modtager af offentlig hjælp enten står til rådighed for arbejdsmarkedet, er vurderet til reelt ikke at stå til rådighed for arbejdsmarkedet eller er på barsel.

Til stk. 1, nr. 1

Det er et krav, at en modtager af offentlig hjælp aktivt søger at udnytte sine arbejdsmuligheder. Det betyder, at vedkommende har pligt til at søge arbejde og tage imod tilbud om arbejde eller aktivering. En modtager af offentlig hjælp skal stå til rådighed for arbejdsmarkedet, og have mulighed for straks at påbegynde et anvist arbejde. Vedkommende kan således ikke være beskæftiget andre steder eller være i et ansættelsesforhold.

Før udbetaling skal der foreligge dokumentation for, at vedkommende har tilmeldt sig arbejdsmarkedskontoret som ledig, og at der ikke kan anvises beskæftigelse.

Det er kommunalbestyrelsen, som vurderer, om et tilbud om arbejde er rimeligt. Denne vurdering sker med udgangspunkt i, hvad modtageren af offentlig hjælp skønnes at kunne klare. En person, der modtager offentlig hjælp kan således ikke uden konsekvenser for hjælpen afslå at tage imod et arbejde med begrundelser som eksempelvis, at lønnen er for lav i forhold til, hvad man tidligere tjente, at arbejdsgiveren ikke har indgået overenskomst, eller at jobbet, som den pågældende i øvrigt kan klare, ligger uden for vedkommendes arbejdsfelt i forhold til tidligere arbejde, uddannelse eller lignende. Kan vedkommende magte arbejdet, skal den pågældende tage imod dette.

Konkrete forhold ved arbejdet eller hos modtageren af offentlig hjælp kan bevirke, at arbejdet i forhold til vedkommende ikke er rimeligt. Eksempelvis kan arbejdet forudsætte fysiske kræfter, som personen utvivlsomt ikke har.

For at et arbejde er rimeligt, skal det ligge i en rimelig afstand fra boligen, det vil sige, transporttiden skal være rimelig. Det er kommunalbestyrelsen, som i det enkelte tilfælde skønner, hvad der er rimeligt.

Til stk. 1, nr. 2

Ved tilpasningsproblemer forstås en person, der har svært ved at tilpasse sig reglerne på en arbejdsplads, som at møde til tiden og møde ædru på arbejde hver dag.

Til stk. 1, nr. 3

De fleste personer som er på barsel, vil være omfattet af reglerne i landstingsforordning om orlov, m.v. og dagpenge ved graviditet, barsel og adoption. Personer, der modtager offentlig hjælp, er dog ikke omfattet af forordningen om orlov, m.v. og dagpenge ved graviditet, barsel og adoption, men vil fortsat kunne modtage offentlig hjælp til forsørgelse og faste udgifter efter landstingsforordning om offentlig hjælp. En person på barsel vil anses for værende uarbejdsdygtig i samme periode som barselorsloven ifølge de til enhver tid gældende regler om orlov ved barsel.

En person der på grund af sygdom ikke kan passe et arbejde, kan modtage offentlig hjælp til forsørgelse og faste udgifter.

Til stk. 2

Landsstyret bemyndiges til at fastsætte mere detaljerede regler vedrørende

betingelserne for at modtage offentlig hjælp til forsørgelse og til faste udgifter samt til enkeltudgifter. Der er særligt tænkt på muligheden for at beskrive, hvordan rådighedskravet opfyldes. Landsstyret vil endvidere kunne fastsætte nærmere regler om, hvornår en modtager af offentlig hjælp vurderes uarbejdsdygtig på grund af tilpasningsproblemer.

Der vil blive udarbejdet en bekendtgørelse, som nærmere beskriver betingelserne for at modtage offentlig hjælp til forsørgelse og til faste udgifter samt til enkeltudgifter. Bekendtgørelsen skal træde i kraft samtidig med forslaget til landstingsforordningen.

Til § 8

Det er i forslaget præciseret, at der i forbindelse med ansøgning om offentlig hjælp til forsørgelse og til faste udgifter skal ske en visitering af ansøgeren således, at ansøgeren henvises til at modtage den hjælp, der er mest relevant for vedkommende. Hensigten er, at gruppen af ledige, der umiddelbart kan integreres på arbejdsmarkedet, og de ledige, som reelt ikke står til rådighed for arbejdsmarkedet, primært af sociale årsager, skal skilles ad, således at det primært er de ikke-arbejdsduelige, der modtager offentlig hjælp til forsørgelse og til faste udgifter.

Kommunalbestyrelsen skal også i dag ved en henvendelse om offentlig hjælp overveje, om det er den relevante form for hjælp, pågældende ansøger om.

Til § 9

Til stk. 1 og 2

Forslagets § 9 skal ses i sammenhæng med § 8 og § 10, hvor der sættes fokus på aktivering og personlig udvikling.

Kommunalbestyrelsen tilrettelægger selv, hvordan og hvem der skal yde rådgivningen. Rådgivningen skal have til formål at gøre modtageren af offentlig hjælp i stand til at tage ansvar for sit liv og selv løse sine problemer, således at vedkommende i fremtiden kan forsørge sig selv og sin familie. Rådgivningen skal således udover erhvervsvejledning også efter behov omhandle personlig udvikling, herunder eksempelvis alkoholbehandling.

Rådgivning kan ske i samarbejde med eksempelvis vejledning om studiemuligheder.

Til stk. 3

Som nyt foreslås det, at rådgivning tilbydes som hjælpeform specielt til enlige eller familier, med børn. Forslaget indebærer, at der sættes fokus på børnefamilierne, så kommunalbestyrelsen kan støtte og hjælpe familien gennem en svær tid og dermed forebygge omsorgssvigt af børnene. Der bør i de situationer aftales et tidspunkt for rådgivning allerede ved første henvendelse til kommunalbestyrelsen.

Til § 10

Bestemmelserne i denne paragraf om individuelle handlingsplaner svarer i store træk til bestemmelserne i § 6 i landstingsforordning nr. 5 af 1. juni 2006 om arbejdsmarkedsydelse. Familiedirektoratet samarbejder med Arbejdsmarkedsdirektoratet med udarbejdelsen af digitalt baserede handleplaner. Det forventes, at samme type handlingsplan kan benyttes ved både tildeling af arbejdsmarkedsydelse og offentlig hjælp.

Til stk. 1 og 2

En modtager af offentlig hjælp til forsørgelse og til faste udgifter har ret til at få udarbejdet en individuel handlingsplan. Handlingsplanen skal tydeliggøre og fastholde både modtageren af offentlig hjælp og kommunalbestyrelsen i de målsætninger, der er opsat for vedkommende. Det foreslås, at man tager afsæt i de handlingsplaner, som for eksempel er udarbejdet i henhold til landstingsforordning om arbejdsmarkedsydelse.

Der skal ikke udarbejdes handlingsplaner i forbindelse med ydelse af offentlig hjælp ved akut trang jf. forslaget § 6.

Det er kommunalbestyrelsens ansvar at prioritere indsatsen over for dem, der henvender sig til kommunalbestyrelsen. Kommunalbestyrelsen skal sørge for at få udarbejdet den individuelle handlingsplan hurtigst muligt, efter en person er begyndt at modtage offentlig hjælp.

I implementeringsfasen forventes det, at der vil opstå et mindre flaskehalsproblem, da alle de, der modtager offentlig hjælp til forsørgelse og til faste udgifter på nuværende tidspunkt, skal have udarbejdet en individuel handlingsplan. Senere forventes det dog at blive muligt, at handlingsplanerne udarbejdes umiddelbart efter henvendelse fra den ledige, da der vil blive tale om løbende henvendelse i modsætning til den gruppe, der er registrerede ledige, når forordningen træder i kraft.

På sigt vil personer, der modtager offentlig hjælp, i langt de fleste tilfælde allerede have fået udarbejdet en handlingsplan, medens de har modtaget arbejdsmarkedsydelse. Langt de fleste personer der modtager offentlig hjælp, har først modtaget arbejdsmarkedsydelse i en periode.

Modtageren af offentlig hjælp bør deltage i udformning af den individuelle handlingsplan, da formålet med forordningen er, at modtageren af offentlig hjælp skal tage ansvar for egen forsørgelse i stedet for at modtage passiv forsørgelse.

Til stk. 3

Personer, der ved henvendelsen kun har behov for at modtage offentlig hjælp til forsørgelse og til faste udgifter i en periode af maksimalt 14 dages varighed, har dog ikke ret til at få udarbejdet en individuel handlingsplan. Der tænkes her på situationer, hvor det må forventes, at behovet for offentlig hjælp til forsørgelse og til faste udgifter er så kortvarigt, at det rent tidsmæssigt ikke er muligt at nå nogle tiltag

i henhold til en individuel handlingsplan. Det ville være uhensigtsmæssigt at afholde de omkostninger, der er forbundet med udarbejdelsen af en individuel handlingsplan, såfremt det på forhånd er åbenlyst, at den individuelle handlingsplan ikke vil kunne nå at blive sat i værk.

En modtager af offentlig hjælp, der fortsat efter 14 dage modtager offentlig hjælp til forsørgelse og til faste udgifter, har vedkommende dog alligevel ret til at få udarbejdet en individuel handlingsplan på lige fod med andre ledige, der modtager offentlig hjælp til forsørgelse og til faste udgifter.

Til stk. 4

Den individuelle handlingsplan skal følge modtageren af offentlig hjælp til forsørgelse og til faste udgifter, når denne overgår til at modtage ydelser efter anden lovgivning, hvor der ligeledes stilles krav om individuelle handlingsplaner. Her tænkes på ydelser i henhold til landstingsforordning om arbejdsmarkedssydelse.

Overgår modtageren af offentlig hjælp til forsørgelse og til faste udgifter til at modtage ydelser efter forordningen om revalidering, skal den pågældendes revalideringsplan tage afsæt i den allerede udarbejdede individuelle handlingsplan. Kommunalbestyrelsen skal således sørge for, at den individuelle handlingsplan følger modtageren af offentlig hjælp til forsørgelse og til faste udgifter, således at der ikke spildes tid og ressourcer på at udarbejde en ny individuel handlingsplan.

Til stk. 5

Der er endvidere fastsat regler om, at en handlingsplan følger en modtager af offentlig hjælp ved flytning mellem kommuner. Reglen er fastsat for at spare på administrationsomkostningerne i forbindelse med udarbejdelse af handlingsplaner. Reglen betyder endvidere, at en modtager af offentlig hjælp ved flytning til en anden kommune ikke skal starte forfra, men kan arbejde videre med den allerede udarbejdede individuelle handlingsplan. Der sker således ikke en unødigt forsinkelse af aktiveringsforløbet.

Til stk. 6

Landsstyret kan fastsætte nærmere regler for, hvordan individuelle handlingsplaner skal udarbejdes. Formålet med bekendtgørelsen er at udarbejdelse af handlingsplaner bliver ensartet i kommunerne.

Til § 11

Til stk. 1

Handlingsplanen skal justeres og revurderes efter behov. Med "efter behov" menes, at handlingsplanen skal justeres og revurderes, såfremt der sker ændringer i forholdene hos modtageren af offentlig hjælp, der kan have indflydelse på den fastsatte handlingsplan. Der er ikke retsvirkninger ved, at der ikke følges op på handlingsplanen.

Bestemmelsen fastsætter kommunalbestyrelsens ansvar til at følge op på handlingsplanen. Handlingsplanen skal være et aktivt redskab, som løbende efter behov udvikles og evalueres. Handlingsplanen bør således i hvert fald revideres, hvis der sker ændringer i vedkommendes forhold, eller et aftalt kursusforløb er overstået.

Det er ikke et krav, at modtageren af offentlig hjælp skal inddrages eller have skriftlig besked i forbindelse med den løbende opfølgning. Det er således overladt til kommunalbestyrelsen at beslutte, hvorledes opfølgningen konkret skal tilrettelægges, herunder om og hvordan modtageren eventuelt skal inddrages. Formen for opfølgningen afhænger af omstændighederne i den konkrete sag. Der er ud fra de praktiske forhold i kommunerne ikke fastsat krav om, at modtagere af offentlig hjælp i alle tilfælde skal inddrages i revideringen af handlingsplanen. Der overlades i den forbindelse et skøn til kommunalbestyrelsen om, hvornår det er relevant og nødvendigt at inddrage modtagere af offentlig hjælp.

Til stk. 2

Har kommunalbestyrelsen eksempelvis ydet reduceret offentlig hjælp på grund af, vedkommende ikke har ville påtage sig et anvist arbejde, skal kommunalbestyrelsen efter en måned undersøge, om modtageren af offentlig hjælp fortsat har et jobtilbud, som vedkommende ikke vil tage imod eller lignende.

Til § 12

Til stk. 1

Princippet om, at størrelsen på offentlig hjælp fastsættes individuelt i hvert enkelt tilfælde, hvor der tages hensyn til vedkommendes forsørgelsesforpligtigelse, en eventuel ægtefælle, registreret partner, jf. § 2 eller ligestillet samlevers, jf. § 12, stk. 6, indtægter, faste udgifter, hidtidige levevilkår og lokale forhold, foreslås videreført fra den gældende forordning.

Ved vurdering af de hidtidige levevilkår tages der hensyn til niveauet af de faste udgifter, modtageren af offentlig hjælp har haft tidligere. Dette kan eksempelvis dokumenteres ved løn- og bankudskrifter. Der skal endvidere tages hensyn til lokale forhold. Det vil sige vedkommendes levestandard, samt udgiftsniveauet i den by eller bygd, hvor vedkommende bor.

Til stk. 2

Der kan kun tildeles offentlig hjælp til rimelige udgifter til husleje. En rimelig husleje fastsættes skønsmæssigt ud fra, hvad en familie af samme størrelse bosat i en offentlig lejebolig med et rum mere en antal beboere, normalt betaler i husleje. Det er således ikke meningen, at offentlig hjælp skal dække alle udgifterne for en familie bosiddende i en uforholdsmæssig stor lejebolig eller eksempelvis for en person, der har et BSU-hus, en andelsbolig eller anden type ejerbolig. Det er ikke meningen med offentlig hjælp, at modtageren af offentlig hjælp skal modtage en netto-fortjeneste, når vedkommende senere sælger huset. Kommunalbestyrelsen vurderer selv, hvad den anser som rimelige udgifter til husleje.

En modtager af offentlig hjælp, der er bosat i en andelsbolig eller en ejerbolig, må søge om banklån til hjælp til at dække udgifter til boligen, udover hvad der kan bevilges i offentlig hjælp til betaling af faste udgifter. Sådan hjælp kan ikke ydes mod tilbagebetaling af det offentlige.

Forbrugsafgifter er udgifter, hvor man betaler efter forbrug, eksempelvis el, vand og varme. Ved faste udgifter menes nødvendige udgifter, herunder til mad, tøj, daginstitutionspladser og forsikringer.

Til stk. 3

Størrelsen på offentlig hjælp til forsørgelse og til faste udgifter fastsættes på grundlag af vedkommendes faktiske udgifter og udfra fordelene ved eventuelt bofællesskab.

Ved fastsættelse af de faktiske udgifter tages der udgangspunkt i de faste udgifter, som vedkommende har jf. stk. 2 til husleje, forbrugsafgifter og andre faste udgifter, og som vedkommende kan dokumentere. Dokumentation kan ske ved at vise regninger og bankudskrifter.

Der skal endvidere tages hensyn til fordelene ved et eventuelt bofællesskab. Der tænkes her på, de fordele ægtefæller og samlevende har ved at dele udgifter til husleje, vand og el med mere.

Bestemmelsen foreslår et maksimumbeløb for offentlig hjælp til forsørgelse og til faste udgifter på 65% af mindstelønnen for en ikke-faglært lønmodtager efter overenskomsten mellem SIK og Landsstyret. Beløbet er fastsat således, at det altid skal kunne betale sig for den enkelte at arbejde. Maksimumbeløbet er en hovedregel og der kan i særlige tilfælde ydes mere end de 65% jf. stk. 4.

I de år, hvor der forhandles ny overenskomst, kan den nye timesats først offentliggøres efter underskrivelsen af overenskomsten. Indtil dette sker, benyttes den hidtidige sats.

Til stk. 4

For at sikre at alle har et eksistensminimum, foreslås det, at det i særlige tilfælde er muligt at yde mere end 65% af mindstelønnen. Der er tænkt på tilfælde, hvor det er nødvendigt for at sikre en modtager af offentlig hjælp og dennes families mulighed for at opretholde en rimelig leve- og boligmæssig standard. Eksempelvis hvis der i familien er behov for særlig kost på grund af sukkersyge eller lignende, eller hvis familien bor i en for dyr bolig, og kommunalbestyrelsen ikke har mulighed for at tilbyde en billigere bolig, og ellers hvis der ikke er mulighed for at nedbringe familiens faste udgifter til et rimeligt niveau.

Fastsættelsen af et maksimumbeløbet på 65% af mindstelønnen må ikke betyde, at folk ikke har mulighed for at fastholde en rimelig bolig- og levestandard.

Til stk. 5

I forslaget videreføres den nuværende bestemmelse om, at hvis en modtager af

offentlig hjælp selv er skyld i, at en trangssituation er opstået, så har vedkommende som udgangspunkt alene krav på en hjælp, der svarer til halvdelen af den offentlige hjælp, vedkommende ellers var berettiget til.

En trangssituation anses som værende selvforskyldt, hvis en modtager af offentlig hjælp selv har opsagt sin stilling eller selv er årsag til opsigelsen, eksempelvis ved uden grund at blive væk fra arbejde. Naturalhjælp udbetales ved, at en modtager af offentlig hjælp får udleveret rekvisitioner, som kan indløses i relevante forretninger. Ved betaling af faste udgifter betales udgifterne direkte til regningsudskriver.

Kommunalbestyrelsen skal i forbindelse med vurderingen særligt tage hensyn til, at eventuelle børns behov tilgodeses. Det vejer altid tungere, at børnenes tarv og velfærd tilgodeses.

Til stk. 6

For at anse en samlever som værende ligestillet med en ægtefælle, skal vedkommende have haft fælles folkeregisteradresse med modtageren af offentlig hjælp i mindst 1 år.

En logerende vil ikke være at betragte som en ligestillet samlever.

Til stk. 7

Det foreslås endvidere, at Landsstyret kan fastsætte nærmere regler for offentlig hjælp til forsørgelse og til faste udgifter. Der tænkes her særligt på muligheden for at fastsætte regler for, hvordan den offentlige hjælp beregnes, herunder hvilke udgifter kan der ydes støtte til, og hvornår der kan ydes mere end 65% af mindstelønnen for en ikke-faglært lønmodtager efter overenskomsten mellem SIK og Landsstyret, samt regler for hvornår en modtager af offentlig hjælp selvforskyldt er kommet i en trangssituation.

Til § 13

Bestemmelsen giver mulighed for, at det kan betale sig for modtageren at have en biindtægt ved siden af den offentlige hjælp, idet det foreslås, at der kun sker fradrag per arbejdsdag eller med det udbetalte beløb.

Har en person eksempelvis arbejdet 2 dage, udregnes den offentlige hjælp til forsørgelse og til faste udgifter ud fra 12 dage i stedet for normalt 14 dage. Vedkommende får således kun udbetalt hjælp til forsørgelse og til faste udgifter for 12 dage.

Der er i forslaget fastsat et loft for, hvad der maksimalt kan udbetales, idet det altid skal kunne betale sig at have et fast arbejde.

Hvis personen normalt får udbetalt 5.000 kr. i offentlig hjælp til forsørgelse og til faste udgifter hver 14. dag, og har arbejdet i 2 dage, kan vedkommende vælge at få udbetalt 4.643 kr. Har en person eksempelvis tjent 500 kr. for arbejde i 2 dage og får

vedkommende normalt udbetalt 5.000 kr. i offentlig hjælp til forsørgelse og til faste udgifter hver 14. dag, kan vedkommende også vælge at få udbetalt 4.500 kr.

Dette er en fortsættelse af de gældende regler om fastsættelsen af størrelsen på den offentlige hjælp til forsørgelse og til faste udgifter.

Til § 14

Det foreslås, at offentlig hjælp til forsørgelse og til faste udgifter ikke bortfalder ved deltagelse i kurser, behandlingsophold og enkeltfagsundervisning under forudsætning af, at der ikke kan ydes anden støtte, eksempelvis uddannelsesstøtte,. Der kan både være tale om kurser af kortere og længere varighed.

Bestemmelsen vil give modtageren af offentlig hjælp til forsørgelse og til faste udgifter mulighed for at erhverve færdigheder således, at vedkommende på længere sigt kan komme i arbejde samt fastholde dette.

Til § 15

Der har i praksis været tvivl om, fra hvilket tidspunkt der kan udbetales offentlig hjælp til forsørgelse og til faste udgifter. Med bestemmelsen foreslås, at der kan udbetales offentlig hjælp til forsørgelse og til faste udgifter fra første henvendelsesdag.

Der henvises endvidere til reglerne i forslaget § 5, der fastslår hvortil henvendelse skal ske.

Til § 16

Til stk. 1

Princippet om, at offentlig hjælp som udgangspunkt udbetales kontant, foreslås videreført fra den gældende forordning. Princippet foreslås dog udvidet til også at omfatte hjælp til faste udgifter, således at hele beløbet udbetales kontant og således, at en modtager af offentlig hjælp selv skal sørge for at betale sine faste udgifter.

Den offentlige hjælp kan udbetales kontant til modtageren af offentlig hjælp, overføres til et pengeinstitut eller lignende. Opremsningen er ikke udtømmende, da den offentlige hjælp efter ønske fra modtageren af offentlig hjælp også kan udbetales til andre som håndterer pengesager, eksempel en advokat eller revisor.

Til stk. 2

I særlige tilfælde kan kommunalbestyrelsen betale de faste udgifter direkte til kreditor og/eller udlevere naturalydelse eller rekvisitioner. Særlige tilfælde vil typisk være situationer, hvor modtageren af offentlig hjælp har svært ved at administrere det udbetalte, og "glemmer" at betale de faste udgifter.

Kommunalbestyrelsen kan i de tilfælde vælge at betale de faste udgifter direkte til regningsudskriver og enten udbetale resten af hjælpen kontant eller i naturalier.

Kommunalbestyrelsen skal som hovedregel altid først forsøge at udbetale hjælpen kontant, i hvilken forbindelse hjælpsmodtageren vejledes om styring af sin økonomi, hvis det skønnes nødvendigt. I tilfælde, hvor kommunalbestyrelsen vurderer, at vejledning er helt nytteløs, kan kommunalbestyrelsen umiddelbart overtage administrationen af hjælpen.

Kommunalbestyrelsen skal ved vurderingen af, om hjælpen skal udbetales kontant være særlig opmærksom på, om der er børn i familien, der risikerer at lide nød ved at hjælpen udbetales kontant. Børnenes tarv er altid det vigtigste, og kommunalbestyrelsen bør være opmærksomme på, om børnene tilgodeses både med nok mad, men også om der eventuelt skal udleveres rekvisitioner øremærket til køb af for eksempel vintertøj til børnene.

Til § 17

Til stk. 1

Der har i praksis været tvivl om, udbetalingen af offentlig hjælp til forsørgelse og til faste udgifter skal ske bagudrettet eller fremadrettet. Det foreslås, at offentlig hjælp til forsørgelse og til faste udgifter udbetales forud hver 14. dag. For at gøre det lettere for kommunalbestyrelsen at udbetale offentlig hjælp til dækning af faste udgifter som husleje og el, kan den offentlige hjælp til faste udgifter også udbetales for en længere periode end 14 dage. Den offentlige hjælp til faste udgifter til dækning af hele den faste udgift betales i så fald på det tidspunkt, hvor den faste udgift forfalder.

Kommunalbestyrelsen skal sikre, at den offentlige hjælp bliver brugt til betaling af de faste udgifter. Det kan kommunalbestyrelsen eksempelvis gøre ved at se udskrifter af PBS-betalinger eller kvitteringer.

Til stk. 2

Kommunalbestyrelsen skal altid sikre, at eventuelle børn i familien ikke udsættes for risiko for nød eller vanrøgt i forbindelse med en kontant udbetaling af den offentlige hjælp. Det er altid barnets tarv, der kommer først. Er der risiko for, at en modtager af offentlig hjælp i løbet af et par dage bruger al den offentlige hjælp på eksempelvis alkohol, så der ikke er nok penge til mad, tøj og andre fornødenheder, skal den offentlige hjælp udbetales i naturalier.

Forslaget giver endvidere mulighed for, at hjælpen kan udbetales for en kortere periode, hvis modtageren af offentlig hjælp har vist ikke selv at kunne administrere hjælpen, således at der ikke er penge til at dække udgifterne i hele perioden.

Til stk. 3

Det foreslås endvidere, at Landsstyret kan fastsætte nærmere regler for udbetaling af offentlig hjælp og dokumentation. Der tænkes her særligt på muligheden for at

fastsætte regler for, hvem der kan ske udbetaling til, krav til dokumentation for faste udgifter, samt til hvilke kriterier der gør sig gældende, for at en modtager af offentlig hjælp til forsørgelse og til faste udgifter ikke kan administrere den udbetalte hjælp.

Til § 18

Til stk. 1

Der kan ikke ydes offentlig hjælp til forsørgelse og til faste udgifter, hvis ansøgeren eller ansøgerens ægtefælle eller ligestillede samlever har en formue, der kan dække det økonomiske behov. Formue er for eksempel lotterigevinster, penge, herunder overskydende skat, og værdier, som hurtigt kan omsættes til penge, eksempelvis aktier, obligationer, andre værdipapirer samt guld, sølv og lignende.

Ved beregning af størrelsen på offentlig hjælp til forsørgelse og til faste udgifter, skal kommunalbestyrelsen normalt se bort fra formue i form af ejerbolig eller andelsbolig, hvis modtageren af offentlig hjælp til forsørgelse og til faste udgifter og dennes familie bor i ejerbolig eller andelsbolig. Der skal dog tages hensyn til om udgifterne til husleje er rimelige jf. § 12, stk. 2.

Til stk. 2

Der ses endvidere bort fra formue, som er nødvendig for, at en modtager af offentlig hjælp kan opnå eller bevare en nødvendig boligstandard. Der ses her på vedkommende families størrelse, hvordan familien tidligere har boet, om det er nødvendigt at bo et bestemt sted eller i bestemte lokaler for at kunne fortsætte en uddannelse eller bevare mulighederne for at bestyre en virksomhed fra hjemmet. Kommunalbestyrelsen skal vurdere mulighederne på længere sigt, således at man ikke fortsætter med at betale til en dyr husleje på grund af erhvervs muligheder, hvis der ikke er mulighed for, at en modtager af offentlig hjælp, eksempelvis på grund af sygdom, på et senere tidspunkt igen kan udnytte sine erhvervs muligheder.

Erstatning for tab af erhvervsevne og godtgørelse for varigt mén skal ikke medregnes som formue, idet disse beløb er en kompensation for eksempelvis en varig nedsættelse af hørelsen, manglende lemmer og lignende og ikke bør anvendes til almindelig forsørgelse og faste udgifter.

Personer, der modtager erstatning for arbejdsskade, vil kunne vælge kapitalisering efter lov om sikring mod følger af arbejdsskade (sat i kraft ved anordning nr. 273 af 24. april 2001 om ikrafttræden af lov om sikring mod følger af arbejdsskade i Grønland). Erstatningen vil i så fald ikke få indflydelse på retten til offentlig hjælp. Formue som afkast/forrentning af erstatning er tillige uden betydning for retten til og størrelsen af offentlig hjælp. Det er i så tilfælde et krav, at erstatningen holdes adskilt fra modtageren af offentlig hjælp øvrige formue og indtægter.

Til stk. 3

Bestemmelsen fastsætter et krav om, at erstatningen holdes adskilt fra modtageren af offentlig hjælp til forsørgelse og til faste udgifters øvrige formue og indtægter.

Kravet skal gøre det muligt, at bedømme hvilke del af formuen der skal indgå i beregningen af den offentlige hjælp til forsørgelse og faste udgifter.

Til § 19

Til stk. 1

Bestemmelsen fastsætter vilkårene for at yde offentlig hjælp til enkeltudgifter. Der er mulighed for at yde hjælp til rimeligt begrundede enkeltudgifter, som er forudsigelige, hvis en modtager af offentlig hjælp ikke har haft økonomisk mulighed for at spare op til udgiften. Der kan dog normalt kun ydes hjælp til enkeltudgifter, hvis vedkommende ikke har kunnet tage hensyn til den opståede udgift i sine løbende dispositioner.

Det afhænger af en konkret vurdering, hvad der forstås ved "rimeligt begrundede enkeltudgifter". Der vil for det meste være tale om tilskud til dækning af udgifter til almindelige forbrugsgoder, som modtageren af offentlig hjælp og dennes familie har brug for i deres hverdag.

Det er en betingelse for at modtage offentlig hjælp til enkeltudgifter, at man opfylder betingelserne i § 4, stk. 1, samt betingelserne for at modtage offentlig hjælp til forsørgelse og til faste udgifter jf. § 7.

Det er endvidere en forudsætning for at yde hjælp til betaling af enkeltudgifter, at modtageren af offentlig hjælp eller dennes eventuelle ægtefælle, jf. § 2 eller ligestillet samlever jf. § 12, stk. 6, ikke har økonomiske midler, der kan dække udgiften. Princippet i § 18, stk. 2, om, at man skal se bort fra visse typer af formue gælder således ikke i forbindelse med bevilling af enkeltudgifter.

Til stk. 2

Der kan kun i særlige tilfælde ydes hjælp til afholdelse af en udgift, som kunne forudses på ansøgningstidspunktet, hvis afholdelsen af udgiften er af helt afgørende betydning for den pågældendes eller familiens livsførelse. Princippet om at man skal spare op til sine udgifter, gælder som udgangspunkt.

Et eksempel, hvor det kan være relevant for kommunalbestyrelsen at yde tilskud til betaling af restancer, vil være huslejerestancer, hvor en familie med børn risikerer at blive smidt på gaden uden et andet sted at tage ophold.

Til stk. 3

Kommunalbestyrelsen kan ifølge forslaget yde offentlig hjælp til betaling af rejseudgifter i forbindelse med nære pårørendes alvorlige sygdom og/eller død og begravelse. Ved nære pårørende forstås forældre, ægtefælle og dermed ligestillede, børn og søskende, men ikke ægtefælles og dermed ligestillede familie. Bestemmelsen er enslydende med aftale mellem Grønlands Hjemmestyre og Tjenestemænds og Overenskomstansattes Centralorganisation i Grønland.

Der kan kun ydes offentlig hjælp til den billigst mulige rejseform. Ansøgning om hjælp til betaling af rejseudgifter skal så vidt muligt være vedlagt lægeerklæring, hvoraf det skal fremgå, at sygdommen skønnes så alvorlig, at familie sædvanligvis tilkaldes. Foreligger lægeerklæringen ikke inden afrejsen, kan kommunalbestyrelsen kræve, at den skal forevises snarest efter tilbagekomsten til hjemkommunen.

Kommunalbestyrelsen afgør ud fra en konkret vurdering af den enkelte sag, om det anses for nødvendigt at indhente en lægeerklæring. Såfremt kommunalbestyrelsen ønsker en lægeerklæring fra ansøgeren, skal kommunalbestyrelsen betale for rekvireringen heraf.

Til § 20

Til stk. 1

Bestemmelsen svarer til den gældende forordnings § 17.

Kommunalbestyrelsen kan eksempelvis yde hjælp til udgifter til transport af indbo og rejseudgifter for ansøgeren og dennes familie.

Det er en betingelse, at man opfylder betingelserne i § 4, stk. 1, det er dog ikke en betingelse, at man opfylder betingelserne i § 6 og § 7 for at modtage flyttehjælp.

Det kræves, at dispositionen er rimelig set i forhold til ansøgerens samlede situation, herunder den pågældendes mulighed for selv at afholde den fremtidige husleje. Flytning til en billigere bolig kan ikke i sig selv betegnes som en boligmæssig forbedring, men kan dog være et væsentligt element i den samlede vurdering. En forbedring af erhvervsforholdene forudsætter, at ansøgeren er sikret arbejde, og at arbejdet er mere end blot midlertidigt.

Til stk. 2

Kommunalbestyrelsen i fraflytningskommunen skal indhente samtykke fra kommunalbestyrelsen i tilflytningskommunen, inden den yder hjælp, jf. reglerne i landstingsforordning om kommunernes indbyrdes betalingsforpligtelse.

Ved betalingskommune forstås den kommune, der er forpligtet til endeligt at afholde alle udgifter, der er ydet med hjemmel i landstingsforordning om offentlig hjælp.

Til § 21

Bestemmelsen svarer delvis til den gældende forordnings § 18.

Bestemmelsen giver mulighed for, at en person, der ikke har fast bopæl i Grønland, kan ydes hjælp til hjemrejse. Det er en forudsætning, at personen ikke har økonomisk mulighed for at betale rejseudgifterne, og at vedkommende ikke har andre muligheder for at komme hjem. Der ydes kun støtte til selve hjemrejsebilletten.

Det er en betingelse, at man opfylder betingelserne i § 3, det er dog ikke en betingelse, at man opfylder betingelserne i § 6 og § 7 for at modtage hjælp til hjemrejse.

Til § 22

Til stk. 1

Bestemmelsen er en videreførelse og præcisering af den gældende forordnings § 19.

Forslaget giver mulighed for at yde offentlig hjælp til dækning af rimelige udgifter til en begravelse. Rimelige udgifter vil være udgifterne til en billig begravelse. Der kan ydes støtte til kiste, gravsted, blomster og lignende udgifter, som har direkte forbindelse med selve begravelsen.

Til § 23

Bestemmelsen svarer i store træk til den gældende forordnings § 7.

Pligten for modtageren af offentlig hjælp til at medvirke aktivt til sagens oplysning, modsvares af det offentliges pligt til at yde hjælp. Relevante oplysninger kan eksempelvis være løn- eller bankudskrifter.

Til § 24

Bestemmelsen svarer til den gældende forordnings § 8.

Til stk. 1

Relevante oplysninger kan eksempelvis være, at man får arbejde, arver, flytter i en bolig med billigere husleje og andre oplysninger, som vil have betydning for fastsættelsen af størrelsen på den offentlige hjælp.

En person, der modtager offentlig hjælp, har overfor kommunalbestyrelsen en oplysningspligt vedrørende økonomiske, personlige og sociale forhold, der har betydning for, om personen stadig er berettiget til at modtage offentlig hjælp. Oplysningspligten vedrører kun oplysninger, som er ændret i forhold til de oplysninger, kommunalbestyrelsen allerede er i besiddelse af.

Til stk. 2

Endvidere kan kommunalbestyrelsen indhente oplysninger fra andre myndigheder for at få sagen oplyst, så det bliver muligt at vurdere, om der er forhold, der gør, at den ledige ikke længere kan modtage offentlig hjælp. Muligheden for anmodning om indhentelse af oplysninger er begrundet i, at det skal undgås, at der uberettiget udbetales offentlig hjælp. Kommunalbestyrelsen kan dog ikke indhente oplysninger fra andre myndigheder, såfremt anden lovgivning er til hinder herfor. Der skal

således ved indhentelse af oplysninger tages hensyn til tavshedspligt og registerforskrifter med videre.

Til § 25

Det foreslås, at der sker en præcisering af, hvornår kommunalbestyrelsen skal kræve offentlig hjælp tilbagebetalt. Bestemmelsen angiver udtømmende de tilfælde, hvor kommunalbestyrelsen skal træffe afgørelse om, at hjælpen skal betales tilbage. Forslaget betyder, at kommunalbestyrelsen i de nævnte tilfælde har pligt til at kræve den offentlige hjælp tilbagebetalt.

Til nr. 1

Kommunalbestyrelsen skal kræve den offentlige hjælp tilbagebetalt i tilfælde, hvor en modtager af offentlig hjælp ikke har opfyldt oplysningspligten, jf. § 24 eller har modtaget offentlig hjælp og vedkommende har vidst, at han eller hun ikke var berettiget hertil. Den obligatoriske tilbagebetalingspligt omfatter alle typer af offentlig hjælp.

En person, der modtager offentlig hjælp, har overfor kommunalbestyrelsen en oplysningspligt vedrørende økonomiske, personlige og sociale forhold, der har betydning for, om personen stadig er berettiget til at modtage offentlig hjælp. Oplysningspligten vedrører kun oplysninger, som er ændret i forhold til de oplysninger, kommunalbestyrelsen allerede er i besiddelse af. Det skal hertil nævnes, at oplysningspligten omfatter udbetaling af erstatning eller lignende, som den modtageren af offentlig hjælp skal oplyse kommunalbestyrelsen om efter § 24.

Til nr. 2

Med bedre vidende menes, at vedkommende på har vidst, at han eller hun ikke var berettiget til at modtage offentlig hjælp.

Til nr. 3

Udbetalt offentlig hjælp skal endvidere kræves tilbagebetalt, hvis vedkommende efterfølgende får udbetalt en ydelse som vedrører samme tidsrum og formål, som den udbetalte hjælp. Eksempelvis vil en person, der har ansøgt om førtidspension og som modtager offentlig hjælp indtil ansøgningen imødekommes, få den udbetalte offentlige hjælp modregnet i forbindelse med tildeling af førtidspension fra ansøgningstidspunktet, hvis førtidspensionen vedrører samme tidsrum. Førtidspension tildeles med tilbagevirkende kraft fra ansøgningstidspunktet og efter endt revalidering.

Til § 26

Til stk. 1

Det foreslås endvidere, at der sker en præcisering af, hvornår kommunalbestyrelsen kan kræve offentlig hjælp tilbagebetalt. Bestemmelsen angiver udtømmende de

tilfælde, hvor kommunalbestyrelsen kan træffe afgørelse om, at hjælpen skal betales tilbage.

Til nr. 1

Modtageren af offentlig hjælp vil have foretaget økonomiske uforsvarlige dispositioner, hvis modtageren af offentlig hjælp eksempelvis bruger en høj lønindtægt i løbet af kort tid og lønnen ved fornuftigt forbrug kunne have dækket en længere periode, eksempelvis en fisker hvis løn skal dække 5 ugers sejlads og 5 ugers orlov, og vedkommende ikke kan få lønnen til at række hele orlovsperioden eller en person, der rejser på ferie til en anden kommune uden at have økonomiske midler nok til en returbillet.

En modtager af offentlig hjælp vil eksempelvis have foretaget uforsvarlige arbejdsmæssige dispositioner, hvis vedkommende bliver fyret på grund af, at han eller hun uden grund er udeblevet fra arbejde eller er mødt fuld på arbejde.

Til nr. 2

Der kan endvidere ydes offentlig hjælp mod tilbagebetaling, hvis modtageren af offentlig hjælp inden for kort tid selv vil være i stand til at tilbagebetale hjælpen. Kort tid vil være en periode på mindre end en måned. Det er ikke meningen, at offentlig hjælp skal ydes mod tilbagebetaling.

Kommunalbestyrelsen skal i sin vurdering af om beløbet skal tilbagebetales tage hensyn til modtageren af offentlig hjælp og dennes families fremtidige muligheder for at få økonomien til at hænge sammen igen. Kommunalbestyrelsen skal endvidere se på, om vedkommende tidligere har handlet uforsvarligt og om der er undskyldelige elementer for den uforsvarlige handlinger. Eksempelvis at modtageren af offentlig hjælp ikke er mødt på arbejde på grund af sygdom i familien.

Til stk. 2

Bestemmelsen i stk. 2, 1. pkt., vil have betydning i de situationer, hvor vedkommende i løbet af kort tid vil være i stand til at betale hjælpen.

Forholdene er kommunalbestyrelsen bekendt, hvis de ved tildeling af offentlig hjælp har vidst, at den offentlige hjælp kun var nødvendig på grund af, at vedkommende havde handlet økonomisk uforsvarligt.

Kommunalbestyrelsen kan bevilge henstand med tilbagebetalingen, hvis modtageren og dennes familie udelukkende modtager offentlig hjælp. Der er i offentlig hjælp til forsørgelse og faste udgifter ikke medregnet beløb til tilbagebetaling af uberettigede modtagne ydelser, og familien må derfor alligevel skønnes til ikke at være i stand til at betale af på de for megen modtagne ydelser. Der kan bevilges henstand ved både stk. 1, nr. 1 og stk. 1, nr. 2.

Til stk. 3

I forslaget videreføres muligheden for, at kommunalbestyrelsen i særlige tilfælde efter forløbet af 1 år efter hjælpens ydelse kan beslutte, at tilbagebetalingspligten bortfalder. Det kan eksempelvis være i tilfælde, hvor vedkommende fortsat modtager

offentlig hjælp, og det skønnes, at vedkommende ikke kommer i arbejde inden for den nærmeste fremtid, eller hvor kommunalbestyrelsen skønner, at tilbagebetalingskravet er en hindring for, at pågældende kan få en tilknytning til arbejdsmarkedet, eksempelvis ved at vedkommende ikke har råd til at anskaffe sig erhvervsredskaber som net og brændstof.

Til § 27

Til stk. 1

Bestemmelsen svarer til den gældende forordnings § 22 om hjemmehjælp. Regler om hjemmehjælp er fastsat i bekendtgørelse nr. 32 af 26. juli 1994 om hjemmehjælp, som videreføres uforandret.

Til stk. 2

Hjemmehjælp kan bevilges til personer på baggrund af såvel sociale som helbredsmæssige årsager. Det vil endvidere være muligt for personer og familier, der selv skønner at have behov at søge om hjemmehjælp. Der skelnes mellem hjemmehjælp, der ydes for en længere periode og tildeling af hjemmehjælp ved lejlighedsvis behov.

Til stk. 3

Der kan fastsættes regler om personkreds, betaling for hjemmehjælp, hjemmehjælpens arbejdsområder og arbejdsopgaver, administration og klageadgang.

Der kan fastsættes regler om, hvor meget der skal betales for hjemmehjælp. En hjemmehjælp vil lave almindeligt husligt arbejde, såsom rengøring, madlavning, tøjvask, personlig hygiejne med mere.

Hjemmehjælp administreres af kommunalbestyrelsen.

Afgørelser om hjemmehjælp kan påklages efter reglerne i landstingsforordning nr. 11 af 12. november 2001 om socialvæsenets styrelse og organisation.

Til § 28

Bestemmelsen svarer til den gældende forordnings § 24. Alle afgørelser kan påklages til Det Sociale Ankenævn inden for en frist af 4 uger efter, afgørelsen er modtaget. Der gælder ingen formkrav til klagen.

Til § 29

Bestemmelsen svarer til den gældende forordnings § 23.

Det er kommunerne, der afholder udgifterne i henhold til forordningen jf. landstingsforordning om kommunernes indbyrdes betalingsforpligtelse.

Til § 30

Det foreslås, at forordningen træder i kraft den 1. januar 2007.